

I

‘We gaan ervoor, jongens. Ik zie het helemaal zitten met jullie.’

Tim keek naar de man tegenover hem. Eigenlijk was deze Erik Raadtgever ook nog maar een jongen, misschien een paar jaar ouder dan hijzelf, maar veel zou het niet schelen. Toch timmerde deze gozer hard aan de weg. Toen Tim aan zijn tweede studie begon en een baantje zocht om die te bekostigen, startte deze jongen al zijn eigen bedrijf. En nu kreeg Tim de kans om voor hem te werken. Hij zou het ook kunnen maken.

Naast hem zag hij Bas opgetogen knikken. ‘Het wordt supervet,’ verklaarde hij ernstig. ‘We gaan ons best voor je doen, Erik. We gaan er iets supermoois van maken.’

Tim bedacht dat het tijd werd om ook enthousiast te knikken en iets te zeggen. Hij moest wel een beetje gemotiveerd overkomen, tenslotte. Dit was zijn kans. Dit project kon zijn doorbraak worden. Dan was enig enthousiasme toch wel op zijn plaats.

‘Ja, het wordt supermooi,’ zei hij. Meteen kon hij zichzelf wel voor zijn hoofd slaan. Hij was bezig het corpsballentaalgebruik van Bas over te nemen. Ach, eigenlijk was dat niet eens zo erg. Sterker nog: het kwam bijzonder goed uit.

Erik trok een la open en haalde daar drie contracten uit. ‘Dan wordt het tijd voor de officiële afhandeling, heren. Lees dit contract goed door voordat jullie tekenen. Ik heb geen zin in gezeur achteraf over de kleine lettertjes.’

Geconcentreerd las Tim het contract. Hij voelde een onaangename kriebel in zijn buik. Er stond niets in wat hij niet had verwacht, maar het was toch even slikken om zwart op wit te zien staan wat hij ging doen. Het was niet niks. Zou hij het wel kunnen?

Het is maar een spel, hield hij zichzelf voor. Een spel dat alleen maar winnaars zou kennen, mits hij en Bas het goed zouden spelen. Ze hadden hierover gepraat. Alles was dichtgetimmerd. Er kon niets misgaan en uiteindelijk zou iedereen erbij gebaat zijn. Maar dan nog. Dit ging over echte mensen, over echte gevoelens. En dat zat Tim niet helemaal lekker.

Hij zag Bas zwierig zijn handtekening zetten. Het was tijd. Hij mocht niet te lang aarzelen. Hij kon hoe dan ook niet meer terug. Ze hadden de knoop doorgesneden. Hij slikte de brok weg die in zijn keel was ontstaan en zette in één beweging zijn handtekening. Simultaan schoven hij en Bas de contracten over de tafel terug naar Erik, die hen breed grijnzend aankeek.

‘Welkom aan boord, jongens. Laat het spel beginnen.’

2

De auto achter Audrey kwam steeds dichterbij en gaf een lichtsignaal. Ze werd er bloednerveus van. *Over zeshonderd meter: neem de afslag*, zei het blikkige stemmetje van het navigatiesysteem.

‘Ja, dat probeer ik!’ antwoordde ze nijdig terwijl ze koortsachtige blikken in haar spiegels wierp. Ze moest nog een strook naar rechts opschuiven, maar daar raasden de auto’s voort zonder enige ruimte voor haar over te laten. Ondertussen kletterde de regen op het dak en maakten de ruitenwissers overuren. Desondanks zag ze geen flikker.

Over driehonderd meter: neem de afslag.

Het moest maar gewoon. Ze mocht deze afslag niet missen. Ze was al laat voor haar sollicitatiegesprek. Als ze dan ook nog eens moest omrijden, kon ze net zo goed meteen rechtsomkeert maken. Ze zette haar richtingaanwijzer aan en bad dat de rode Peugeot rechtsachter zou begrijpen dat hij de lul was. Ze wierp nog een vluchtige, nietsziende blik over haar schouder, haalde diep adem en begon naar rechts te sturen. Ze hoorde venijnig getoeter. Onwillekeurig kromp ze ineen. ‘Sorry, sorry, sorry!’ kermde ze hardop, al

kon de bestuurder van de Peugeot dat natuurlijk niet horen. Als een kip zonder kop denderde ze de uitvoegstrook op. O, jezus. Wat had ze dat weer charmant opgelost. Ze kon zo in dat tv-programma dat ze gisteren met haar huisgenootje had bekeken. Het ging over slechte chauffeurs die een wedstrijd met elkaar aangingen om te bepalen wie het allerberoerdst was.

‘Daar kun jij zo tussen,’ had Nicky opgewekt gezegd. ‘Zal ik je opgeven voor het volgende seizoen?’

Ze zou waarschijnlijk nog kans maken ook. Ze reed niet zo vaak, en al helemaal niet in de spits. In een grijs verleden had ze met de hakken over de sloot haar rijbewijs gehaald en nog steeds was ze er stiekem van overtuigd dat de examinerator met zijn hand over zijn hart had gestreken omdat ze op aanraden van een studiegenootje een knalrode jurk had gedragen met een eh... nogal aanwezig decolleté. Vervolgens durfde ze een jaar niet te rijden, tot haar vader haar tijdens een weekend thuis zijn auto in sleepte en haar rondjes door het dorp en langs de weilanden liet rijden tot ze hem belofde te blijven oefenen, al deed ze die belofte voornamelijk om van hem af te zijn. Maar kort daarna ontmoette ze Nicky, die zich razendsnel op Audrey's vriendinnenranglijst omhoogwerkte tot Beste Vriendin. Nicky had een eigen auto, een roestige witte Fiat Panda. En omdat Nicky dacht dat er aan haar oude autootje toch niet zoveel kapot kon, leende ze het bakje nog wel eens aan Audrey uit, die er om diezelfde reden wel in durfde te rijden. Zo ook nu. Maar Audrey realiseerde zich dat ze het autorijden in de spits schromelijk had onderschat. Dit was *the real deal*. Dit was autorijden voor grote mensen. En ze wist eigenlijk niet of ze zichzelf daar wel toe mocht rekenen.

Tot ongeveer twee maanden geleden leidde ze nog een veilig studentenleven, waarin haar verkeersdeelname zich beperkte tot een kwartiertje fietsen naar college. Maar nu was ze afgestudeerd. In het begin ging ze op zoek naar werkgevers in de binnenstad. Daarna breidde ze haar zoektocht uit naar de rest van de stad. Vervolgens ging ze mikken op werkgevers in de provincie. En inmiddels maakte het haar niet uit waar in het land ze terecht kwam, als ze maar ergens kon werken. Ze kon nog ongeveer een maand níet werken.

Daarna zou ze moeten aankloppen bij haar ouders als ze haar deel van de huur wilde kunnen blijven betalen.

Eén ding had ze inmiddels wel geleerd: de wereld zat momenteel niet zo te wachten op literatuurwetenschappers. En zeker niet op literatuurwetenschappers die literatuur waren gaan studeren omdat ze stiekem gewoon zelf boeken wilden schrijven, in plaats van boeken van anderen te analyseren. Een literatuurwetenschapper zonder enige werkervaring was niet zo'n populaire kandidaat op de arbeidsmarkt. Dacht ze bij het schrijven van de eerste sollicitatiebrieven nog dat ze vast en zeker zou worden uitgenodigd, al was het maar vanwege haar prachtige brief, inmiddels was ze al blij als ze überhaupt een afwijzingsmailtje kreeg.

En nu was ze onderweg naar haar eerste sollicitatiegesprek sinds haar afstuderen. Het was niet bij een prestigieuze uitgeverij gevestigd aan een Amsterdamse gracht, zoals ze tijdens haar studie altijd had gefantaseerd. Het was zelfs niet bij een wat minder prestigieuze uitgeverij in een wat minder tot de verbeelding sprekende buurt. Nope. Haar eerste sollicitatiegesprek was bij Front Office First, een detacheringsbureau voor receptionistes. Gevestigd op een bedrijventerrein waar de straten waren vernoemd naar muziekinstrumenten. Boven in het schermpje van haar navigatie blonk het adres Violensingel 46E. Want daar ging ze naartoe. Tenminste, als ze deze rit overleefde.

Front Office First was gevestigd in een pand dat nog het meest weg had van een grote glazen cilinder. De donkere hemel erboven gaf het pand een onheilspellende uitstraling. Audrey kon de dreigende achtergrondmuziek al bijna horen. Niet te geloven dat ze hier een sollicitatiegesprek had. Hoelang zou het duren voor ze weer buiten stond?

De slagboom van de parkeergarage ging schokkerig voor haar open. Onbedoeld gaf ze een enorme dot gas terwijl ze eronderdoor reed. Ze had altijd de irrationele angst dat zo'n slagboom zich halverwege zou bedenken en met een luide klap op het dak van de auto zou neerkomen.

De parkeergarage was kleiner dan ze gedacht had en leek stamp-

vol. Ze moest vol op de rem trappen om te voorkomen dat ze op een matzwarte Audi zou klappen. Ze keek op haar horloge en kreunde. Haar sollicitatiegesprek begon over twee minuten. Ze mocht niet te laat komen. Voor de zoektocht naar een parkeervak in dit donkere hol had ze op dit moment simpelweg geen tijd. *Fingers crossed*, dacht ze bij zichzelf toen ze haar auto pal voor de zwarte Audi parkeerde.

De lift had aan alle kanten spiegelende wanden. Audrey sloeg zichzelf nog even kritisch gade. Ze droeg een nauwsluitend, mouwloos paars jurkje met witte polkadots en een watervalhals. Thuis had het er keurig uitgezien, zeker in combinatie met haar paarse suède pumps. Daarbij was het ondanks de regen een graad of vijftwintig, en ontzettend benauwd. Met zulk broeierig zweetweer leek het haar niet zo raar om in een mouwloze jurk te komen. Maar nu voelden haar schouders opeens erg bloot en leek het jurkje te strak om haar lichaam te zitten. Ineens wist ze zeker dat ze ongepast sexy gekleed was en dat ze haar allemaal zouden nastaren bij Front Office First. En dat terwijl ze nog niet één medewerker gezien had. Dat beloofde wat voor zo meteen.

Ze haalde haar handen door haar roodbruine haardos in een poging haar kapsel – of wat daarvoor door moest gaan – weer in het gareel te brengen, maar het was zinloos. Wanneer het regende vierden haar haren een feestje en deden ze precies waar ze zelf zin in hadden, als een bende losgeslagen hooligans waar zelfs de ME geen vat meer op kon krijgen.

Achter een glazen balie zat een Aziatisch meisje met lang, steil haar en een zwart overhemd met kleine goudkleurige knoopjes, waarop niet één pluigje te bekennen was. Ze keek op toen Audrey de ontvangstruimte binnenkwam.

‘Hoi, jij bent zeker Audrey Temming?’

Audrey knikte. ‘Ja. Sorry dat ik een beetje laat ben.’

‘Geeft niets. Je mag meteen meelopen.’

Ze ging Audrey voor een lange gang in. Hun voetstappen galmde. Aan het eind van de gang hield het meisje stil en klopte op een hoge matglazen deur.

‘Stuur haar maar naar binnen,’ riep een vrouwenstem.

Onverwacht stootte het meisje Audrey even aan. ‘Succes,’ zei ze met een knipoog.

‘Eh... dank je wel,’ hakte Audrey. Ze haalde diep adem en stapte het kantoor binnen, dat stonk naar sigarettenrook, oude koffie en iets wat Audrey niet helemaal kon thuisbrengen, maar haar deed denken aan vroegere bezoeken aan de dierenarts met Snoekie, de kat die ze bij haar ouders had.

Een forse vrouw van middelbare leeftijd met geblondeerd haar zat te roken achter haar bureau. ‘Goeiemorgen, meissie. Kon je het een beetje vinden?’

Even kon Audrey alleen maar staren. Deze vrouw was het tegenovergestelde van wat ze verwacht had aan te treffen in dit groenteske glazen pand. Het leek haar het soort plek waar je alleen mocht roken bij de pappaal in een tochtige hoek van de kelder.

De vrouw wachtte haar antwoord niet af, maar stelde meteen een volgende vraag: ‘Koffie?’

‘Lekker,’ zei Audrey. ‘Ik lust wel een cappu...’ Ze maakte haar zin niet af toen ze zag dat de vrouw zich omdraaide en een thermoskan en een kopje van de ladekast achter haar pakte. Ze schonk dampende zwarte koffie voor Audrey in.

‘Ga maar zitten, hoor,’ zei ze zonder op te kijken. Haar vrije hand gebaarde vaag naar de stoelen die voor het bureau geplaatst waren, alsof hier de hele dag mensen op audiëntie kwamen. Misschien was dat ook wel zo, dacht Audrey.

Voorzichtig ging ze zitten. De koffie werd met een klap voor haar op tafel gezet. Suiker of melk was nergens te bekennen. Griezelen keek Audrey naar het zwarte vocht in het kopje voor haar. Dit zou ze moeten opdrieken zonder al te vies te kijken. Dat was alvast een zware opdracht om haar nieuwe baan mee te beginnen. Als ze die baan zou krijgen, natuurlijk.

De vrouw tegenover haar stak een nieuwe sigaret op. ‘Ik zal me even voorstellen. Irma Draaisma, manager Personeelszaken bij Front Office First. Komt erop neer dat ik mensen aanneem en ontsla. En daartussenin ben ik degene die het gezever moet aanhoren over burn-outs, depressies en post-partum-psychozes. Geloof me, het komt vaker voor dan je denkt,’ voegde ze daaraan toe toen ze

Audreys geschrokken gezicht zag. ‘Maar goed, daar hoeft jij je allemaal niet druk om te maken, lieverd. Jij hebt gereageerd op de vacature voor nieuwe receptionistes. Dat klopt toch?’

Audrey blies in haar koffie en probeerde zich alvast mentaal voor te bereiden op de eerste slok. ‘Ja, dat klopt,’ antwoordde ze.

‘Mooi zo. Zoals je al hebt gelezen, als je je huiswerk een beetje gedaan hebt tenminste, leveren wij ondersteunend personeel aan andere bedrijven. Je komt bij ons in dienst en wij regelen dat je aan de slag kunt bij een van onze opdrachtgevers. Zij betalen ons, wij betalen jou. Je hoeft geen genie te zijn om te begrijpen dat het bedrag dat zij neertellen voor jouw diensten, niet helemaal in verhouding staat tot het salaris dat jij zult ontvangen. Maar we zorgen dat je er best lekker van kunt leven. En van het geld dat wij vervolgens in onze zak steken, regelen we nog wel eens iets leuks zoals een barbecue of een dagje survivallen in de Ardennen. Afijn, je kent het wel.’

Audrey knikte en hoopte dat Irma nog even zou doorpraten voor de eerste lastige vragen zouden komen. Ze durfde nog geen slok van haar koffie te nemen, maar de warmte van het kopje in haar handen was prettig.

‘We stellen een aantal eisen aan onze receptionistes,’ vervolgde Irma. ‘Het is niet bepaald hogere wiskunde, maar het is handig als je wat hersens hebt, want je zult flink moeten multitasken. Maar als ik naar jouw cv kijk, zit dat wel goed. Verder moet je bereid zijn altijd naar de telefoon te vliegen als die gaat, wat je op dat moment ook aan het doen bent, en een heleboel gezeik aan te horen over kapotte lampen en lege zeppompjes in de toiletten. Denk je dat je dat kunt?’

‘Eh ja, dat lijkt me wel,’ zei Audrey. Zou het werk echt zo simpel zijn als Irma het voorstelde? Was er niet nog iets met ‘het visitekaartje van het bedrijf’ en dat soort dingen?

‘Prima!’ zei Irma opgetogen. Ze sloeg de map dicht die ze voor zich had liggen. ‘Je lijkt me best intelligent. Je hebt net mijn hele monoloog aangehoord zonder me te onderbreken, dus luisteren kun je ook wel. En je ziet er aardig uit, hoewel ik je nooit meer wil betrappen op blote schouders. En voordat je gaat zeggen “ja

maar mevrouw Draaisma, het is heel erg benauwd buiten, ik wil geen zweetvlekken in mijn kleding, en dit is verder toch best een net jurkje?”, zeg ik nu voor eens en voor altijd: het interesseert me geen ene mallemoer hoe benauwd het buiten is en wat voor modieus hoogstandje je aanhebt, ik wil gewoon nooit ofte nimmer blote schouders zien. Ook niet op Casual Friday. Gesnopen?’

Overdonderd knikte Audrey. Dat was dus het visitekaartje-van-het-bedrijf-gedeelte.

‘Mooi zo,’ vervolgde Irma. ‘Je ziet, verder ben ik niet zo moeilijk. Wat mij betreft kun je aan de slag. Je was per direct beschikbaar, toch?’

‘Ja. Als het moet, kan ik morgen beginnen.’

‘Mooi, want dat moet. Een van onze opdrachtgevers geeft ons namelijk een flinke bonus als we morgen al iemand sturen. Het gaat om een modellenbureau in het centrum. D&D Agency heten ze. Het is een Amerikaans bedrijf met vestigingen over de hele wereld. Ik hoef waarschijnlijk niet uit te leggen dat iedereen er daar *pico bello* verzorgd uitziet en dat dit dus ook van jou wordt verwacht. Gesnopen?’

‘Natuurlijk.’

‘Dan zijn we wat mij betreft rond. O ja, het is voor drie dagen in de week. Dinsdag, woensdag en vrijdag van acht tot vijf. Zie je het nog steeds zitten?’

‘Eh, ja, ik zou niet weten waarom niet,’ zei Audrey. Ze had nog even tijd nodig om alles wat ze gehoord had, te verwerken. Ze had nog steeds geen idee wat het werk nou precies inhield. Maar ze vroeg niet door. Straks zou Irma nog denken dat ze misschien toch heel dom was en haar alsnog ongeschikt achten. Dat kon ze zich niet permitteren. Ze had dit baantje nodig, en al had ze helemaal geen zin om morgen al te beginnen, het was altijd nog beter dan bij haar ouders te moeten aankloppen voor de huur.

Irma legde een rode map voor haar neer. ‘Hierin zitten onze personeelsgids en je contract in tweevoud. Lees het thuis allemaal even door. Het contract mag je ondertekend naar ons opsturen. O ja, er zit een formulier van de belasting bij, dat mag je ook even

invullen. Nou ja, je kent het allemaal wel natuurlijk. Ik neem aan dat dit niet je eerste baan is.'

Audrey schudde haar hoofd en moest een lachje binnenhouden omdat Irma zelf duidelijk minder goed haar huiswerk had gedaan. Zo goed had ze Audreys cv blijkbaar niet bekeken.

'Nee, natuurlijk niet,' antwoordde ze. Tenminste, niet als je die oppasbaantjes en die ene zomer achter de kassa bij Albert Heijn meerekende.

Irma stond op. 'Prima, dan zijn we klaar. Ik ga je eruit bonjourneren, ik krijg zo meteen de volgende. Die ga ik aan het werk zetten bij een telecombedrijf waar er in het afgelopen jaar drie overspannen zijn geraakt. Prijs je maar gelukkig dat jij naar D&D mag.'

Audrey lachte zenuwachtig. 'Bedankt,' zei ze. 'Ik eh... ik zal er wat van maken.'

'Dat is je geraden. O, en rijd meteen even door naar de stad om wat fatsoenlijke kleren te kopen, oké? Wat nette broeken, blazers, en jurkjes die je schouders wél bedekken, dat soort dingen.'

'Eh... oké.'

Met een vol hoofd liep Audrey door de galmende gang terug naar de ontvangstruimte. Ze moest nog even van de schrik bekomen. Ze had een baan! Ze had gedacht dat ze blij zou zijn, maar ze voelde alleen maar verbazing. En zenuwen. Ze moest morgen al aan de slag en ze had niets in haar kast hangen dat ook maar enigszins geschikt zou kunnen zijn om aan te trekken. Irma had gelijk. Ze moest nette werkkleding gaan inslaan.

Het duurde langer om bij de ontvangstruimte te komen dan ze zich herinnerde. Ze wist nog vaag dat ze een hoek om waren gegaan, maar waar waren ze vandaan gekomen? Ze keek om zich heen. Abstracte kunst en matglazen deuren. In de verte hoorde ze een kopieerapparaat. Ze vervloekte haar gebrekkige oriëntatie. Ze was in staat om in huis nog te verdwalen, dus deze cilinder met overal glas was ook wel een behoorlijke uitdaging voor haar.

'Hé, volgens mij ben je de verkeerde kant op gelopen.'

Opeens stond het Aziatische meisje weer voor haar neus. Het verontrustte Audrey dat ze haar niet had horen aankomen en dat er nog steeds niet één pluisje op haar zwarte blouse te bekennen was.